

Излиза три пъти въ седмицата
сбѣди:

Вторникъ, Четвъртъкъ
и Събота.

ЦѢНА:

За година 20 лева сребърни
„ шестъ мѣсци 12 лева ср
„ три „ 7 „ „
Единъ брой 20 стотинки.

СЛАВЯНИЗЪМЪ

ПОЛИТИЧЕСКО-ЛИТЕРАТУРЕНЪ ВѢСТНИКЪ.

Сичко което са отнаси до вѣстника

написана са направо до

Г. Х. Станчевъ въ Русчукъ.

Неплатени писма не са приематъ
Ръкописи назадъ се не връщатъ.

За Обявления се заплаща:

За всеки рѣдъ пръвѣ пѣтъ 20 ст.
За „ „ вторий „ 10 ст.

???

Защо се плаща на чиновниците при Руссенската банка, когато банката нито е открита, нито работятъ въщю, а до днесъ сж взели около 15,000 лева?!

Руссе 4 Април 1884 г.

Въ послѣдньо време нѣкои отъ Источно-Румелийскитѣ вѣстници натоварени сж се съ длъжността да осжждатъ и ругаятъ честната българска журналистика, за дѣто тая послѣдната се е искавала явно и откровенно за умствената несъстоятелностъ на митингаджиитѣ и тѣхната босота по тозъ въпросъ, а тѣи сжщо и за невъзможността на нашето обединение при такива обстоятелства, каквито сж днесъ, и съ такива смѣшни сръдства, съ каквито агитиратъ тѣзи самозванни митингаджии.

Макаръ въ послѣдния брой на вѣстника си и да исказахме вашитѣ възрѣшния и убѣждения по него въпросъ, при все туй, още веднажъ ний желаемъ да се повърнемъ и поговоримъ за туй движение, макаръ то и да е претърпело вече заслуженото фiasco.

„Никой не може да иска да бждемъ до тамъ малодушни,“ цото да вѣрваме, че закона който е оковалъ Южна България въ „жельзни вериги,“ да можемъ тѣи лесно да го премахнемъ; „никой не може да иска да бждемъ до тамъ малодушни,“ цото да повѣрваме, че съ „миръ, любовъ“ движение и митинги, съ стихове и френски статии, би могло да стане съединението.

Казаме сме го и пакъ ще го кажемъ че нѣма българинъ, който да не желае съединението, но не трѣбва да откажемъ, а трѣбва да признаемъ че туй съединение води и слѣдъ себѣ си велики жертви и като е тѣи, предварително трѣбваше да се попита: приготвени ли сме да посръщнемъ тѣзи жертви, имаме ли тѣзи възможности и избрали ли сме момента? Ето въпроситѣ които, прѣди всичко трѣбваше да рѣшимъ. Обаче, ний видѣхме, че г. Бобчевъ изъ кабинета си, да ни проповѣдва, че трѣбвало да ставатъ митинги и че съединението по такъвъ единъ начинъ е възможно; а послѣ Вазовъ да възпѣва въ стихове неустранимостта си отъ „Берлинъ“ и пр. глупости! Трѣбва челоуѣкъ да е до толкова идиотъ и партизанинъ, за да не иска да признае, че туй движение е въ състояние да принесе повече вреда, отъ колкото полза.

Обаче отъ станалитѣ до сега митинги въ двѣтѣ България, ясно се види, че народа непожела да рискува себѣ си, при явната опасностъ и невъзможностъ — той непослѣдва недоброжелате-

литѣ си митингаджии консерваторитѣ. Ако момента бѣше избранъ и ако народа бѣше приготвенъ за велики жертви, нашето правителство трѣбваше да направи първата крачка и да даде информация, че момента за нашето обединение е настанил. Обаче думитѣ на Кнѣза отпращени къмъ депутацията, която е имала честта да Му поднесе резолюцията на Софийския митингъ, подвърдяватъ туй което ний проповѣдваме: „Като Българинъ, азъ желая съединението, а като Кнѣзъ казвамъ ви, че не сега е момента за подигането на тозъ въпросъ.“ Приближително е казалъ Кнѣза, както ни съобщаватъ изъ София.

Ний напълно чувствуваме стеснението на душата на нашитѣ митингаджии, че и този случай и тѣзи маневри, нѣма да ги некаратъ на желаемия имъ резултатъ, но туй не е въ сила да ни спре отъ да кажемъ на народа си съ огорчено сърдце, да нецѣлимъ дългитѣ си, като публицистѣ, че момента за съединението не е избранъ и че „нашето да направимъ вѣжди, ще извадимъ очи.“

Ефектътъ, първото впечатление, което произведе идеята на туй движение, иде да се залечи съвършено и да остане безъ слѣди въ народа, защото туй впечатление неможа да удовлетвори. Ето услугитѣ, които принесоха нашитѣ митингаджии, съ своитѣ движения, на народа.

И послѣ туй, ний желаемъ да видимъ, като какво ще противопоставятъ нашитѣ безсѣвѣстни митингаджии, за да докажатъ противното и да омиятъ рѣцѣитѣ си отъ своята умствена ницета и несъстоятелността на тѣхната политика.

II За народнитѣ възстания въ България преимущественно въ Велико Търново и въ околнитѣ градове и села въ XIX-я вѣкъ

(Продължение)

Ние Българите, сме навистина за сжжели вани! Нашиятъ дѣтски и робски страхъ ни затъмнява очитѣ и не ни позволява да видиме истината и да познаеме, че турцитѣ на четъ сж петь пѣти по малко отъ насъ; а духовно сж десетъ пѣти по слаби. Европска Турция е населена отъ 14 милиона християне, и 2 милиона и 600 хиляди мохамедаде; но не трѣбва да забравяме, че почти единъ милионъ изъ тия мохамедаде сж славянско и арнаудско произхождение. Сега са пѣта: защо въ едно господарство 2 милиона люде могатъ безнаказанно да угнѣтаватъ 14 милиона? Нима тие 2 милиона иматъ повече физическа сила, или повече природенъ умъ и образование, нежели останалите 14 милиона? Достаточю е да предположиме тоя въпросъ за това, за да отговориме на него отрицателно. За физическата сила на нашите господари не трѣбва и да говориме, а цото са касе до природниятъ умъ и до образованието имъ, то ако вие земете изъ християнетѣ, безъ да избирате, пѣтите, които ви ся срещнатъ на пѣтитъ, и ги сравните съ най-образованите турци, то вие

изведнѣш ще да сж убѣдите: че пѣтите иматъ десетъ пѣти повече умъ, и петь пѣти повече образование, нежели послѣдните. Сиromашията, гладитѣ, тѣшитѣ рабсти и безпрестанните угнетения и притеснения сж достаточни, за да убиятъ най силниятъ и най умниятъ човѣкъ; но ние видиме, че българскитѣ народъ, при сичките тия неправдини, върви изъ девъ на день напредъ (когато неговите владѣтели систематически глупѣятъ); а това е доказателство, че той има въ себѣ си човѣчески животворящи сили. А когато е така, то защо българетѣ се не повдигнатъ и не хвърлятъ отъ шийте си това ненавистно иго? Или тѣи сж ся научиле вече да го търпятъ? Това би било противно на здравата смисла, било би противно на самата природа. Сичко цото живѣе, ся стрѣми къмъ своето благосостояние, и търси воля и свобода, а за това, да ненавижда човѣкъ своите притеснители и грабителѣ, не е нужно даже да бжде и човѣкъ, стига да бжде само животно. Слѣдователно, джлготърпението на българетѣ има сжвѣтъ други причини. —

Една изъ главнитѣ причини, бѣзъ никакво сжвѣние, са заключаватъ въ народното невежество и простота, и въ нашето разединение. Българите глѣватъ на турските нашествия като на нѣщо частно, като на нѣщо лично. Когато турците убиятъ нѣкого или изгорятъ нечия къщи, то ние жалѣме убиятъ и погорѣлятъ, но не ся занимаеме да отжстимъ за неговата смъртъ, защото не знаеме, че угре ще убиятъ и насъ и че ако защитяваме него, то въ сжщото време защитяваме и себе си. Втората причина протѣхожда отъ това сжщо невежество, и сжвѣтъ въ това, че народитѣ не види и не знае главнитѣ источници на своите бѣдствия, и твърде цѣсто ненавиди проявление то на причинитѣ, а не самата причина, така сжщо, както кучето хае тоягата, която го бие, а не тояга който го бие. А когато не знае настоящите причини на своите бѣдствия, то народитѣ не може да знае и тия пѣтѣ и тия сръдства, съ които той може да ся избави, а прибѣгвалъ е, или по добре да кажемъ давалъ е да сж изляже, и искалъ е сръдства тамъ, дѣка тие не сж могли да бждатъ. Нима дневните адреси които са подаватъ на султанитъ не щѣтъ да бждатъ сръдство, за да бжде битъ самиятъ народъ? А когато познаеме добре тия турски слабости, и когато са увѣриме, че тие никога не щѣтъ да ни дадатъ доброволно каква и да е правдини, то намъ нищо друго не остава, освѣнъ да изритаме деганскитѣ мечени, да ся уловимъ влашки за оружието и да са не сложиме до тогава, дорде не придобиеме това, цото трѣбва на единъ живъ и свободенъ народъ, т. е. дорде не бждеме свободни въ ижана смисла на тая дума. Когато сжжаме турските синджире, то трѣбва да наредиме своята държава сами, спорѣдъ най добритѣ наръдѣи у просвѣщенитѣ народи т. е. у американцитѣ, белгийцитѣ и швейцарцитѣ. А ако ние цѣкаме отъ султанитъ да ни даде народни и човѣчески права; ако чакаме да ни напишатъ каквитѣ закони и моллатъ да ни управяватъ, а ние да сѣдиме съ крѣстосани рѣце; ако така сжщо ся надѣваме да дойдатъ европейскитѣ държави и да изгонятъ турцитѣ, а ние да приготвиме само лжжии, за да сжрбаме права и свобода, то тогава е по добре да престанеме вече да говориме за народни работи, и за народни правдини. Какъ на полза придоби българскитѣ народъ отъ сичкитѣ турски реформи: отъ хати-хеманюлетѣ, хати шерифитѣ, чюлханегата и пр.?? — Никаква. Но намъ казватъ, че турското правителство ще въведе въ своята държава конституция и пр. и пр. На сичко това, ние ще отговориме: „Блаженни въруоче — леко имъ на свѣтѣтѣ.“ Турскитѣ закони са пишатъ въ такъвъ духъ, цото българетѣ секога трѣбва да сж робове, а турцитѣ — господари. Който иска народна свобода, свободна държава, и човѣчески правдини, той трѣбва да ся приготви мжжени и да употреби сичкитѣ си старания и сичкитѣ си сръдства, които сж погрѣбни за бой т. е.

да прежалѣе животитѣ си, па да са земе за пушка, за сабля, за пищовъ, револьверъ, ножъ, шашъ, топоръ, коса, сопа, кой съ каквото може и кой каквото има и да откупилиме свободата си и отечеството. Нѣ прѣди сичко, сѣки българинъ трѣбва да има прѣдъ очитѣ си слѣдующето: „колкото повече българѣ, бошняци и сѣрби са повдигнатъ, изведнѣш, толкова по-малко ще да са пролѣе човѣческа кръвъ, и толкова по-лесно ще да достигнемѣ своитѣ цѣли.“ Освѣнъ това, българското движение трѣбва да стане извѣтрѣ, а не отъ вѣвъ, както то биваше до сега, цото напрасно ще да са пролива българската кръвъ. Питаме: защо Тотѣо, Филипъ, Панаѣотъ, а най послѣ Хаджи Димитаръ не можаха да извършатъ това, цото трѣбаше да извършатъ? — Цото тие отидоха противъ турцитѣ, но не съединиха са съ българетѣ, и нѣмаха въ рѣцѣитѣ си друга сила освѣнъ свѣлата на своитѣ убѣждения и патриотизмъ. Хаджи Димитровитѣ, отъ самото начало и до трагическитѣ концѣи на тѣхното велико дѣло, бѣха обрѣчени на жертва. Тѣхното дѣло, като сѣко честно и народно дѣло, което са поражава отъ свѣтата любовъ къмъ народитѣ и свободата, принесе несжмненни плодъ, цото хвърли семе въ изораната нива, която ще да роди народно освобождение. Но самитѣ тия трѣбаше да погинатъ. Но ако това хаджи Димитрово движение да бѣше са захванало извѣтре, то щѣше да има сжвѣтъ други послѣдствия. Да си докараме на умѣтъ и това, че прочутиятъ и великиятъ мжжъ Мацини като приготви сичкитѣ свои братия италианци, и като имъ направи программа: какъ трѣбва да работатъ, а какъ трѣбва да са повдигнатъ, то неговиятъ помощникъ и братъ Гарибалди захвана да влази изъ провинция въ провинция, и да изгони сичкитѣ тирани, и тѣхнитѣ подлизници бюлюлизи; а най послѣ, съ 1,500 души вѣрни юзаци, той влезе въ неаполитанската държава, която пазеха 150,000 байонети, изгони крѣвничия неаполитански царъ, побѣди австрийскитѣ войски, и сждѣли италианскитѣ народъ въ едно цѣло тѣло. — А ако този славенъ мжжъ Гарибалди и неговитѣ храбри юзаци да не бѣха прѣгърнати братски отъ своитѣ братия, то можаха ли тие да довършатъ тая славна и велика работа? За това и ние, мили братия българѣ, трѣбва да имаме предъ очитѣ си голѣмото дѣло на Мацини и Гарибалди, и като са приготвиме сички по сичкитѣ страни, които са населени съ българѣ; а така сжщо когато са приготвятъ и нашитѣ братия сѣрби, бошняци, херцеговинци и черногорци, то тогава да са повдигнемѣ сици брацки, и да бждеме увѣрени, че побѣдата ще бжде наша; а турцитѣ ще бждатъ стжкнани по сичкитѣ страни и нещѣтъ да са видатъ. Но способенъ ли е българскитѣ народъ за революция? Българскитѣ вѣстникъ „Србија“ разказва: „сжгласие нема между нашитѣ братия българѣ. Въ България има тжкрѣд много българѣ, които са вѣрни привърженици на своитѣ душмани, т. е. на турцитѣ. Това са сичкитѣ ошги на възстание засвѣдетелствувале. Народитѣ е прилѣпен до турцитѣ доволно (?). Мязина нѣматъ още понятие за своето отечество, народностъ и свобода. Тая напр. четитѣ, които преминахъ изъ Ромѣния, въ България напрасно викаха подъ байрякъ народитѣ, за да избаватъ своето отечество: никой не пожела да ся съедини съ тѣхъ. Напрасно Хаджи Димитаръ ся своята малка чета стѣи на Балканитѣ и виджше своите братия подъ байрякъ; неговата чета никакъ не можъ да порасте. Това е достаточо доказателство, че народитѣ още малко убѣща за своята свобода, отечество и народностъ. Ние опровжраваме това мѣние на нашитѣ братъ сѣрбинъ, цото дѣйствиелността ни представлява сжвѣтъ друго. Хаджи Димитаръ народитѣ не посръщча за това, цото Хаджи Димитаръ са не появи извѣтре, а дойде извѣнъ. Българскитѣ народъ никога не е преставалъ да бунтува. Бунтовалъ са е той много пѣти: българскитѣ народни пѣени са свѣдѣтели за това. Сичките Иадже войводи, Стояновци, Марковци и др. никога не са преставале да заѣвляватъ своите про-

ести противъ турско — правителствениятъ ремъ. Следователно въпросътъ тука не е за българския народъ не е способенъ за революция, която да може да донесе на неговиата бунт побѣда, и не случайна само, а продължителна и окончателна. Че българите ся способни за революция, свидетелствуватъ българските юнаци, които до сега са си проливале кръвта подъ гръцкитѣ, сръбскитѣ и своитѣ собствени байраци; а че българитѣ не ся можале да съставятъ ялга организация, свидетелствуватъ турцитѣ, които още и до днесъ живѣятъ на Балканския полуостровъ. А отъ българитѣ само зависи окончателното падение на високата порта. Турция не е господарство, тя не е държава; а военни временни лагеръ; и за това тя грѣбва да падне, щомъ нейнитѣ войнати изгубятъ своето мъжество, или щомъ тие се предадатъ на други занятия.

Какво може да очеква човѣкъ въ онова господарство, което нѣма ни човѣшки стремления, ни просвѣщение, ни истинско човѣшко образование? Падение. Сѣка нация има свое възраждане. дѣтство, мъжество и старостъ. Сѣка нация, както и сѣки човѣкъ, трѣбва да умрѣ. „Господарството е пѣсакъ въ пѣсачиятъ часъ на врѣмето, говори Дреперъ, тие се разрушаватъ сами отъ себѣ си, отъ процесътъ на своята собствена възраст. Народността, както и човѣкъ, ослабва отъ себѣ си мисълта за своята собствена смъртъ до послѣдниятъ день. Тя иска средства, за да продължава своето настояще положение. Тя създава закони и учреждения, и лжсти се съ лъжовни мечти, че ще да остане; и не мисли, че условнието на живота е *пролѣтание*. Най способнитѣ нови политични считатъ за велика цѣль на своето искусство, ако удържаватъ работитѣ така, каквито сѣ тие днесъ; или, по вѣрно така, както сѣ тие биле. Нѣ човѣчеството не може да се зазира; букнитѣ, които го удържаватъ на врѣме, са строшаватъ, и строшаватъ се съ толкова по голѣма сила, колкото по-дълго време ги той носи. Никой не е въ състояние да запре ходѣтъ на съдбата. И така, нашето отечество ще бѣде спасено само отъ рѣцѣтъ на нашитѣ храбри синове, и отъ нашата дружба съ ново рожденитѣ племена: сѣрби и ромѣни. Но да не мислите, че Европа ще да глѣда съ лошево око на насъ, ако ние побѣдиме, и ако изгониме изгнания турчинъ? Не, а най-послѣ братска Россия съ почетъ ще да ни честити и съ радостъ ще ни припознае като народъ, който е достоенъ за граждански животъ и за пълна свобода. За да се избави отъ голѣмиятъ страхъ, Европа желае да види на истокъ една здрава сила, която не само материално, въ и духовно да върви по пътятъ на истинската цивилизация; тя види че турчинътъ не е за нищо и за никакво; и за това ще и бѣде мило, ако ние се покажеме достойни да свалимъ гнилия трупъ и да въскражеме жива сила на мѣстото му. Българитѣ сѣ седемъ милиона народъ и народъ способенъ за индустрия и цивилизация; следователно отъ тѣхъ може да се очѣква твърдъ много. Нашия народъ, ако помислиме малко по-здраво, ще да има славна бѣднина, ако само върви по правиия пътъ; защото провинцитѣ на Балканския полуостровъ, които сѣ населени съ българи, сѣ най-добритѣ, и най-плодороднитѣ, а освѣтъ това, тие сѣ обиколени отъ Бѣлото и Черното морета, и отъ Дунавътъ, които сѣ най-добритѣ пътища за нашето обогатяване, а чрезъ богатството ние можеме да играеме и най-голѣмата роля на балканския полуостровъ. Тука е мѣстото да кажеме, че нашия народъ, спорѣдъ географическото положение, трѣбва да бѣде свързанъ съ най-просвѣщенитѣ народи, отъ които може да добива твърдъ лесно нравствено развитие и образование; а въ това сѣщо врѣме и материални ползи. *Знанието е сила, а неволѣжеството е причина на общественото безсилне*; казва единъ отъ великитѣ публицисти. Единъ човѣкъ, колкото повече свѣтъ вижда, толкова повече се и развива. Тия български търговци, които ще бѣдѣтъ разпрѣстнати по всичкитѣ Европейски пияци, за да продаватъ произведенята на нашето отечество, и да купуватъ европейски стоки, ще да принасятъ двойна полза т. е. нравствена и материална.

(Слѣдва).

НОВА КОМЕДИЯ.

„Ненавинналъ попъ къмъ сегашнитѣ учени и негови единомисленици“.

Комедиятъ въ България отъ день на день

са появяватъ се повече и повече, или, тѣй да са каже, растѣтъ като гъби слѣдъ есеннитѣ дѣждове. Много отъ тѣхъ не са посрѣщатъ съ добръ приемъ, а само запразватъ рахтовитѣ въ книгопродавницитѣ, безъ да ги потърси нѣкой. А отъ какво излиза това! — Отъ невниманието на автора. Съчинителя никакъ не обръща внимание на нея: добра ли е, лоша ли е, напада ли нѣкого или не, докача ли религията — това никакъ му не прѣче, и като мисли, че е голѣмо нѣщо да са лви единъ човѣкъ въ книжовното поле, той я напечатва и поднася за прочетъ и представление на народната ни масса.

Думата ми тука е за комедията на Никола П. Слѣпий подъ заглавие; *„Ненавинналъ попъ къмъ сегашнитѣ учени и негови единомисленици“*. Тя е въ двѣ дѣйстия, отъ които едното са извършила въ дома на *попъ* (когого автора е избралъ за герой въ своето съчинение!), а другото въ Пеювата кръчма. Дѣйствуюцитѣ лица, сѣ освѣтъ попъ още деветъ, мѣжду които има и единъ пияница — Иванъ. До колко е автора и практиченъ въ съчинението на комедиятъ, остава да рѣшатъ самитѣ читатели слѣдъ като я прочетѣтъ; азъ отъ мена си ще кажа че той е подхвърлялъ едво необходимо и вредително съчинение за прочетъ на народната ни масса.

Той представя *попа* ужъ като за единъ простака, който не разбира отъ образование; напр. когато Наца (дѣйствующе лице) му са оплѣква, че на тавана въ къщата и тропало таласъмъ и липиръ, той казва, че работяла презъ русалската недѣля, произнася: татро вмѣсто театро, барбареоли вм. таблори, лехове вм. левове, а мѣжду това изговаря и думитѣ: сребролюбци, покорностъ, смареномудрие, свѣтски науки, цивилизация, заблуждение, преобразование и др. — думи, които едни на други си противорѣчатъ: единъ простака не произнася такива думи, единъ образованъ не употребява първитѣ. Другитѣ освѣтъ Пея заварднатъ, до нѣидѣ просия говоръ.

Петото и Шестото явления отъ I дѣйствие красятъ едната частъ отъ комедията. Попа, когато са моли на Господа да пусне огънь отъ небето и да ни изгори както Содомъ и Гоморъ, защото цѣлия ученикъ да правитѣ татро, являва са Иванъ пияня, окаляня, боств и вина: дядо попе, конкай ма, хайде ша мрж ша мрж и послѣ малко пѣкъ *ша бляня*. Тука е едно цѣло украшение, както за вѣрата тѣй и за свещеницитѣ: пияницитѣ ходятъ при *попа* да са комъватъ! . . . Види са тука Гнѣ Слѣпий е глѣдалъ само да направи смѣхъ на публиката и повече нищо. Ако да бѣ примислялъ автора на комедията още повече, още по много време да са заемаше надъ поправката на съчинението си, той не би писалъ такова нѣщо. . . . Нѣмадо ли е друго какво да пише автора, та са е рѣшилъ да пише въ комедията си пияница да иска Святото Причастие . . . Не, Гнѣ Комикъ, комедия не ще да каже да има само смѣхъ и нищо повече; ако иска да е само смѣхъ, то може да са земе най смѣшнитѣ псувни, които простолудието употребява въ разговора си и тогава ще излѣзе ли пакъ комедия? — Не: тя е само едно парцалче, подхвърлено въ народната масса за оцѣнение способноститѣ на автора му. Вашата комедия, Гнѣ Никола представлява до колко Вий цѣвиге религията, свещеницитѣ и пр. и пр. . . . Както и да е първото дѣйствие са свършва и начева Второто.

Пею сѣдналъ на столъ чете вѣстникъ. Послѣ идватъ Марчо и Радко. Слѣдъ единъ кътъ разговоръ мѣжду послѣднитѣ, Радко казва: Ей, глѣдай мена да ти кажа, отъ сегашнитѣ учени нѣма единъ прокопанъ, до единъ сѣ панишани.

Марчо: Панишани, пѣкъ прокупанци не рѣчешъ! . . .

Радко: Султанъ Махмудъ изби вѣтитѣ яни чари, ама и Кивяну ша избий новитѣ.

Марчо: (къмъ Пею) Пею, ама ти за кога запашъ туй ялѣтъ газзе, на ли щѣше да ми давашъ ракия.

Пею: (става и налива ракия) на ти.

Марчо: (поема чашата) хадъ наздрави, да измржѣтъ всичкитѣ учени!

Радко И тѣхния главатаръ Цанковъ.

Марчо: (сѣ подулспита чаша) кучата да го ядѣтъ.

Пею: Нѣмате право да нападате такива честни лица, най-послѣ, неща таквазъ гюрюлтѣ въ дюкена си.

И тѣй нататкъ, тѣзи комедия си слѣд ва. . . . Слѣдъ нѣколко монолога Пею почва да бие съ топориката Радка! . . . Автора представя Пея за човѣкъ образованъ, а поплѣтъ като за единъ двакъ. Вѣзика на

комедията не е никакъ добръ. Има турени и груби думи, каквото напр. Радко: „я удри бе да . . .“ (види са тука изразява псувня!). Вий, гнѣ Авторе сте едѣвъ отъ исповѣдницитѣ православната вѣра, а напротивъ герой въ комедията ви е православенъ Попъ. По-практикувайте га гнѣ, и тогава захванете да пишете комедии.

Тѣжко и горко на България, ако има се като твоятѣ комедии!

X—У.

КОЙ РЕВИЗИРА СЕЛСКИТЪ ОБЩ. УПРАВЛЕНИЯ?

Кмета съ Ясѣж-Тепе, Правдийка Околия. Къчию Цоневъ *чорбаджия съ голѣмото шисембе*, има почти близо три години отъ какъ кметствува, ежедневно зима газъ отъ Общинското Управление за освѣтление дома си и квартирата на учителя и писара, които са намира въ дома му Газа са зима вечеръ късно време, като са смръкни хубаво, да не види нѣкой. Еднажъ самъ бѣхъ очи видець, когато слугата му земашъ газъ съ едно шише. Освѣтъ това, той има и други специални негови закони, по които управлява расиянитѣ да му работятъ полскитѣ работи. Миналото лѣто, расиянитѣ при Общинското Управление нѣкой си Исмаилъ Хасановъ, по високата заповѣдъ на нашия чорбаджия, пожена всичката му жетва; на колкото са плащажъ 30 лева мѣсячина отъ Общественията касса; а въ това време за расиянитѣ са употребяваше едно малко цаганче, на което, чорбаджията за възнаграждение купи една бѣла тънка риза и едни бѣли гащи, съ които висяше циганчето на вратата, а баща му женеше кметовата жетва, макаръ да му са плащаше отъ общината. Нѣкой си турци отъ с. Туркь Арнаутларъ, като си накосаха по нѣколко кола сѣно отъ Ясѣж Тепенскитѣ келеми ниви въ миналата година, то чорбаджи Къчию Цоневъ за правото на рѣжливи си ножъ, освои имъ сѣното, безъ да имъ даде нито сламка отъ него, заповѣда на расиянитѣ, той превезе съ колата сичкото сѣно въ кметова дворъ; а тѣ пиха по една студена вода отгорѣ му. Въ нашето село, такъвъ силень чорбаджия, щото всичко рѣшава безъ да го е страхъ отъ Началствата. Тая година, ний Ясѣж Тепенци са отървахми отъ този чорбаджия, който миналата съ най малко висъ-гласие, са натрапи кметъ, ако и да имаше предъ него двама избрани кандидати Никола Кесимовъ и Маринъ Варбановъ съ по 23—24 гласа. Прѣзъ настояцитѣ избори, за него твърдѣ малко избиратели гласоподаваха, защото изгори душата на Ясѣж Тепенци по едни лозя. Въ избора, той имаше висъгласие равно съ селскитѣ кехая. А за кметъ са избра нѣкой си Иванчио Димитровъ, бившии учитель изъ с. Енфе Кюй. Мажъ отъ младата интелигенция, който настоящемъ са занимава съ търговия. Нашия Къчию Цоневъ съ чужда пита на понуды ходи, чужди ниви оре, вписалъ си въ минало-годишния избирателенъ протоколъ занятието „търговецъ“. Търговецъ на мухитѣ. Преди да стане кметъ, той бѣше мехведжийскитѣ слуга (чиракъ) на Юсифъ Атанасовъ въ селото ни. Отъ чиракъ дѣто стане кметъ, той бива да експлоатира населението отъ което са пълни Общ. Касса, а той да зима газъ отъ Общинското Управление да освѣтлява дома си, да командира расиянитѣ да му женатъ жетвата. Този занаятъ да ли въ *мехведжийскитѣ си чиракъ* лѣтъ го е научилъ? Колко ли други злоупотребления има? Никой нѣма да ревизира нашето чорбаджийче, какво прави, по кой законъ върши подобни работи. Кмета гдѣто зима газъ отъ Общината исповѣдатъ: самий учитель и писаря, освѣтъ тѣхъ казватъ и др. лица. Да видимъ: *„дисциплина хакъни данъ иманджъ гелмеджанъ му*, като предава Общинското Управление на приемника си, да ли не ще да излѣзатъ всички злоупотребления на нѣвъ, за да го разпожѣса бѣдното население, което му плаща да го храни“, а той го експлоатира по неговитѣ кръчмарски закони. За вторий пѣкъ, повече ще пишж, като са науча за другитѣ му по голѣми дѣяния.

С. Ясѣж-Тепе Лазаровъ-день 1884 год.

Взломъ.

ДОПИСКИ.

София 29 Мартъ 1884.

Въ дописката ми „по въпросътъ за съедине-

нието“ помѣстена въ 107 брои на листа ви, се е пропуснала една дума, която, за мнозина, може да измѣни смисълта. Следуюцитѣ рѣдове напечатани трѣбва да се разлюцитѣ тѣй: лица, които пристигнаха вчера въ столицата, очевидци на много шарлатани извършени съ водителитѣ на П. Румелийскитѣ съединити, расправягъ, че за подига нието на този въпросъ, е пошюшнато отъ София, за постиганье цѣльта, *за която в. „Независимостъ“, издаванъ въ Пловдивъ имъ патляваше, тая цѣль е изгонванието на П. С. Богориди и. . . .“*

Всѣкой вижда че думата „натякване“ е пропусната, отъ което може да се мисли различно за в. „Независимостъ“ особено тѣзи които не сѣ имали честта да го четѣтъ рѣдочно въ времето на преврата.

Колкото за тѣзи които сѣ го получавали и чели рѣдочно тѣ, безъ съмнение сѣ заблѣзали патристизма на нейнитѣ редактори които имаха за девизъ да шибатъ всичко гнило и безчестно отсамъ и огъждѣ България: тѣ не можатъ да не покажатъ на адскитѣ мисли на нѣколко Гешевци и Янколовци, за изгонванието на П. С. Богориди, за да можѣтъ сѣтне да задушатъ всичко честно въ П. Румелия, както Начовци, Стояновци и Грековци направиха тукъ.

Като се докоснахъ още веднажъ до въпроса за съедиенитието, подигагъ съ цѣль, която се осадѣ отъ всичкитѣ неподкушени вѣстници въ България, азъ намирамъ за обстойтелствено да покажи една частъ отъ мнѣнието за въпросътъ на съединението, въпроса подигагъ още веднажъ съ подобна мерзка, спекулативна цѣль; мнение казано отъ побѣлелия нашъ поборникъ за свободата на народа и най заслуживающия нашъ литераторъ — г. П. Р. Славейковъ, и напечатано въ брошурата му „послѣдното ми ходение въ София“ която, вѣрвамъ, много отъ читателитѣ не сѣ я чели, тѣй като тя бѣше за-прѣгнена, а днесъ се рѣдко намѣрва.

Този окъсъкъ отъ мнѣнието ще служи още като опровержение на едно ваше антрофиле въ което се споменуваше че г. П. Р. Славейковъ, който отъ нѣколко дни се намѣрва въ Пловдивъ, ималъ ужъ миссия да съвѣтва да се иска съединението.

„.“ Много неприятно дѣйствуваше на мене това дѣто, кой какъ идѣше да се видимъ, най-напрѣдъ ме запитваше: защо сѣмъ дошелъ? Викавъ ли сѣмъ? Кога и какъ ще стане съединението и какъ мислѣ азъ: да ли ще бѣде то ползбно за народътъ ни и отъ двѣтъ страни на Балкана?

Въ уединението, както живѣхъ въ Пловдивъ, занитъ съ учителската си длъжностъ и съ разни книжовни трудове, азъ незнаехъ почти нищо ново по въпросътъ за съединението и нѣмахъ поватие за нѣговото чакъ до тамъ унапрѣждане. Знаехъ наистенна, че единъ новъ вѣстникъ „Съединението“ бѣ наченъ да се издава въ Пловдивъ; нѣ азъ го считахъ като предприятие спекулативно и дѣло на извѣстни по тѣзи чѣстъ спекуланти и въ двѣтъ България. А сега чувамъ да говорятъ че то било ужъ сорнозна работа, че отъ нѣкое врѣме насамъ въ София вече гласно се проповѣдвало, че съединението скоро щѣло да стане, че Россия одобрявала да стане сега и че министрътъ на външнитѣ дѣла въ Россия, Гирсъ, ходялъ за това по Европа и щѣлъ да дойде най-послѣ въ София за да прогласи това съединение.

— Сега той вече извѣстѣлъ, че не ще може да дойде самъ, нѣ съединението и безъ него щѣло да се прогласи, та нарочно за това сѣ дошала сега въ София, русскитѣ дипломатически агентъ, военнийгъ русски аташе отъ Пловдивъ и други още офицери и делегати отъ Источна Румелия сѣ очаквали днесъ да дойдѣтъ, съ които щѣло да стане споразумѣнието и прогласяванието на съединението!

По опитнитѣ и провѣщелитѣ въ народнитѣ работи не можиха освѣтъ, както и азъ, да глѣдатъ на вситки тѣзи слухове, като на празни палаври; нѣ по-младитѣ и поне опитнитѣ отъ приятелитѣ позволяваха си да предполагагъ, че въ тоякозъ распространени слухове непременно ще да има и нѣщо истинна, че азъ може да сѣмъ викавъ вярочно, като човѣкъ по старъ и „знатокъ“, по тѣхното мнѣние, въ Българскитѣ работи, та колко и да не сѣмъ наклоненъ къмъ сегашното правителство и противъ сегашния режимъ, може би да сѣмъ се помирилъ съ него предъ очевидната полза, която ще има да послѣдва и за двѣтъ страни отъ съединението; за това ми и натякваша защо от-казвамъ да имъ расправа за всичко което зная по дѣлото на съединението.

Тъзи известия колкото ме оудваха то-
кост ме и смущаваха. Азъ виждахъ, че всичко
това бѣ лъжа и твърдѣ безобразна; разбирахъ
че то бѣ маневъръ някъква, на която
цѣльта и осѣщахъ, нѣ не можахъ още да
опредѣлѣмъ на здраво къмъ какво именно бѣ
устремена тя. А смущавахъ ме повече това,
дѣто не можахъ да си представя тѣзи хора,
които мавуватъ за дѣйци по народнитѣ ни
дѣла, да бждатъ до толкозъ чакъ лишени
отъ политическа врѣлостъ, шото да не про-
никнатъ каква опасна игра играятъ съ ин-
тереситѣ на народа: и — какъ тѣ да бж-
датъ до тамъ чакъ засѣдени отъ сгрѣститѣ
на властолюбие и партизанство. Та си поз-
воляватъ да проституиратъ и тѣзи свѣтла у
народа идѣ за следанието, за да я ек-
сплоатиратъ въ дребни лични и партизански
изгоди! Азъ се чудяхъ какъ тѣ не разби-
ратъ, неосѣщатъ и какъ не премислятъ
какви бѣди накликуватъ на отечеството, какво
зло напаяватъ и каква жрѣж трулатъ връзъ
главитѣ на народѣтъ и отъ дѣтѣ Бълга-
рии, съ такъвизъ едни шмежерни що правятъ!

Расправяхъ на вашитѣ, до колкото можахъ,
че това не е осѣвъ шарлатанска манера за
да отвлечатъ вниманието на народа отъ не-
спосвѣитѣ режимъ на пълномощиата и да го
заллжватъ съ такива палаври, до дѣ си из-
играятъ ролята съ комическото събрание за
бюджетѣтъ и за желѣзницитѣ (стр. 4).

Послѣ г. Славейковъ съ единъ языкъ и
сенъ и убедителенъ свойственъ само на него
расправа за лощитѣ слѣдствѣя отъ преврата и
гибелното му влияние врѣху следанието и
обединението на народа. Който е любопи-
теленъ нека си достави самата брошура. Азъ
ще извлекъ само тая частъ отъ неговото из-
ложение по този въпросъ, което е по обетон
телствено, което всѣкой Българинъ трѣбва
да знае.

„... Да се предполага, че има
България, продължава г. Славейковъ, отсамъ
или отаткъ Балканѣтъ, които да не жела-
ятъ следанието си; то е равносилно съ
да отричаме съществуването на Българскій
народъ. Ако ли сме увѣрени че има Българ.
народъ, за освобождението на когото толкозъ
ярвѣ се е проляло, и че този народъ се е
тѣй скоро и тѣй нечаяно разпокъсалъ;
то може ли да има смисленъ, че следанието
ето ще да е въ него първиотъ и единствен-
ниотъ идеалъ? При всякага ви неразвитостъ
азъ не можъ да си представя народѣтъ безъ
единъ такъвъ идеалецъ; тогазъ да се пре-
струваме че го вѣма и да искаме съ равни
искусствени средства и начини да се въз-
бужда ужъ у насъ таквозъ расположение,
ще каже да искаме „да замазавме на народа
очитѣ“ или пъкъ просто да незвемъ какво
да правимъ и да искаме „да биемъ водата
да пустне масло“. Съ такива предприятия за
сѣдинение осѣвъ дѣто сж прикача на на-
родѣтъ ви още едно преимущество, което ни
препорѣчва, като не народѣ, компрометира
се още и подвигѣтъ на нашата освободителка
за освобождението ни.

Идеалѣтъ за освобождението и обедине-
нието на народа самъ по себе си съществува
у всѣкого отъ насъ, желанията и стремле-
нията си къмъ обединение ние изказахме
и прогласихме още въ Търновското Сѣбрание,
преди още да се мироса Българскій Князъ
и преди да дойде въ България. Самото сѣ-
динение съ Источна Румелия не е осѣвъ
въпросъ на врѣмето, да се варди случаятъ,
да се глѣда на озрѣванието му: само зеле-
нитѣ умове тичатъ на зелениотъ череша...
Кои сж днесъ двигателитѣ на идѣята за
сѣдинение? Не тѣзи ли, които искатъ да
сж служатъ съ нея за своекористни видове
и които искатъ да маскируватъ тѣзи идѣи
безъ врѣме и прѣдя врѣме? Кои ставатъ
тѣхни ордѣи — хора подкупени, нищожни
или съвѣсъ маломислѣщи.

Кажѣте ми, моля, настанало ли е днесъ
врѣме да изнесемъ на лѣвъ знамето на сѣ-
динението? Въпросѣтъ за сѣдинението пре-
ставалъ ли е отъ да бжде и въпросъ Евро-
пейскій? Това като назвамъ, разбирамъ твърдѣ
добрѣ нуждата, независимо отъ поставенитѣ
въпроси. да се приготвимъ за сѣдинението
въпроси. да се спорѣдъ мене, както и спорѣдъ всѣ-
кой мислѣщъ Българинъ, най главното за това
приготвяние е, доброто урѣждане на стра-
ната ни, нѣщо което липсува, нѣщо което у
насъ върви съвѣсъ на опаки.

Трѣбва да съзнаемъ положението си, да
претѣглимъ силитѣ си и да разберемъ това,
какоето е твърдѣ ясно за всѣкого, че съ ма-
териални сили, съ война освобождение и об-
единение не можемъ да направимъ и нѣма
да направимъ, та да почнемъ да работимъ съ
по годѣмо присърдце за развиването на нрав-

ственнитѣ си сили: да цѣнимъ свободата, да
почитаемъ правдинитѣ на народа, да възста-
новимъ добъръ рѣдъ въ държавицата си —
управление отеческо, а не таквозъ младенче-
ско, лудешко. . . . Широка свобода, зачи-
танieto на народнитѣ правдини сж исповѣ-
дави отъ Историята, признати за най силни
и първаи пужини въ движенieto къмъ съ-
единение. Тая бѣше у насъ ржководицата
идея въ Търновското Сѣбрание и за това
изработихме таква една либерална и демо-
кратическа Конституция, като се съобразя-
вахме съ почвата на страната; защото съзна-
вахме, че въ положението въ което се на-
мѣрвахме, само това бѣше единственото,
което можеме и което трѣбваше да напра-
вимъ. Въ превратѣтъ дойде та разгжчка
огражданието на народодържавието и въздигна
средостение на самовластието, възстанови
една миниатурна и карикатурна монархѣйка
и, съ нѣйното смѣшно плашило, арленски
се домогна на освобождение и обединение.

В. Търново, 29 Мартъ 1884 год.

Честита бѣхъ да прочета въ вѣстникъ
„Славянинъ“ брой 105 една анонимна до-
писка отъ нѣколко гражданки отъ града ни,
врѣхъ скромната ми личностъ. Благоузна-
та публика, като прочете съ внимание цѣ-
лата дописка ще разбере отъ самото и съ-
държание, че тя е изразение на сърдце съ
черна душа засѣпена напълно отъ завистъ,
злоба, клевети, лжжи ругати и опашати;
безъ мѣра, бѣзъ смисълъ гнѣвъ отъ нѣко
приличие на едни кои да са гражданки или
селянки, свойствено само на едни катунар-
ки, които осѣщатъ неизбѣжната нужда да
са затулятъ подъ името на нѣколко граж-
данки. На таквази пасмина хора не трѣбва
човѣкъ нищо да отговаря, доволно е самата
тѣхна анонимна дописка прѣдъ лицето на
почитаемитѣ ми съграждани, съ които за-
едно сѣмъ работила и работя съ цѣлъ бла-
городна и благотворителна, въ името на че-
ловѣчината цѣла година изключително само ни
насъ да работи, заради това най учтаво ви
моли г-не редакторе, да бждете и този пѣтъ
тѣй добри за да отворите приличното мѣсто
въ стѣловетѣ на уважаемия ви листъ, на
моето скромно опровержение на чернитѣ кле-
вети врѣхъ мене, за освѣтление на публика-
та въ истинността на днешнитѣ ми дѣла
по сѣгашното женско дружество „Милосър-
дие“ въ града ни.

Анонимнитѣ нѣколко гражданки въ нача-
лото на дописката си сж чудитѣ и маятъ
както съ дружеството, тѣй и съ устава му
како че първиотъ пѣтъ чуватъ таквози нѣщи!
Цѣли двѣ години чуватъ кореспонденциитѣ
му и глѣдатъ цѣлата му, скърцатъ жѣби
врѣхъ успѣха му и ходятъ отъ къща въ
къща да наругаватъ и хулятъ, всички тру-
долюбивото настоятелство на дружеството
отъ 8 тѣхъ червои на града ни, на което
дружество вратата на засѣданията е затво-
рена за тѣхъ, защото и едната и другата
подежатъ подъ сѣдъ прѣдъ правителствен-
ния законъ, едната отъ 1872 година по
дѣлата на тогивашната женска община въ
града ни, а другата отъ 1878 година по
дѣлата на тогивашното женско дружество „Ми-
лосърдие“ за бѣженцитѣ въ града ни, нѣ
като и двѣтѣ тѣзи гражданки сж са слу-
чили съвършено неграмотни, то едно тѣмъ
подобно мустатато същество, разиграло искус-
ното си перо, като дже се позволило и
да ми запрѣтѣва да не докачамъ въ опро-
вержението си лица, които нѣматъ поня-
тие отъ работитѣ ми и нито иматъ вре-
ме да са занимаватъ съ мене (проречи, Хри-
сте, кой та удери? думаха, като удриха
плесница на покритото Христово лице, не
говитѣ мѣчители), по малостиви ли трѣб-
ваше да бждатъ и къмъ мене статюписцитѣ
че да не скриватъ имената си подъ допис-
ката си, пѣзна съ благодатъ къмъ змайска-
та отрова на сладнодушния ми языкъ? за
такава голѣми добрини, истинна азъ са виж-
дамъ много слаба, отъ да мога баремъ да
му поблагодаря! . . . Възнаграждението му
и за този му геройски подвигъ, нека доди
отъ тамъ, отъ гдѣто безъ да са е прибли-
жилъ до яда на языка ми е вече заразенъ
и не слѣдѣ дълго врѣме ще бждемъ прину-
дени да го испроводимъ до. дървенигу.

Опрекаватъ ми анонимнитѣ нѣколко граж-

данѣя, че сѣмъ станала смѣхъ на цѣлото
Търново и сѣмъ ходила като луда изъ града
да ками кого дѣ срѣщна, да присѣтѣвуватъ
на двѣгодишния юбилей на дружеството „Ми-
лосърдие“ безъ да са засрами, (отъ какво??)
че сѣмъ распратила поканителни писма до
всичкитѣ правителствени учреждения и пр.
и нѣколко пѣти сѣмъ даже ходила въ кан-
целарѣята на търновския градски сѣвътъ да
моля г-на кмета да покани той отъ моя
страна всичкитѣ чиновници, (лжжи и са
сѣвѣсти) че сѣмъ чурила рѣцѣ и сѣмъ дума-
ла „извинете“, дѣдо поне, че господаже още
не дойде, че имало една бабичка и тя, май-
кина ми ратакия, че имало една коко-
на съ мантело и черно було на очитѣ, но
не и знаемъ името, защото не била тукаш-
на; тѣзи и прочита че — та сѣвѣри и не-
кипѣи блѣдословия, оставамъ ги за смѣтка
на анонимнитѣ нѣколко гражданки и из-
лагамъ на почитаемата публика цѣлата ис-
тина съ слѣдующия прѣписъ отъ протокола
на дружеството: „Подъ номеро 67 февру-
ария 7 день 1884 година, проводи са пис-
мо отъ дружеството „Милосърдие“ до В.
Търновското градско общинско управление
съ което са помоли г-нъ кмета П. П. Ди-
мовъ, за да са распореди шото да са даде
чрѣзъ брабава покана къмъ почитаемитѣ Тър-
новски гражданки да присѣтѣвуватъ на двѣ-
годишния празникъ, дѣня на учрежде-
нието на дружеството на 10 й февруарий,
слѣдъ отпукъ на черковната служба, въ
домѣтъ на покойния Х. Герги Кисимовъ;
подъ горня нумера и дата, писмено са по-
канѣна, само горнитѣ лица 1) почитаемитѣ
г-жи и г-ци учителки на търновската дър-
жавна дѣвическа гимназия, 2) почитаемата
предсѣдателка и членове на женското дру-
жество „Радостъ“ въ града ни, 3) почитае-
ми г-жи и г-ци учителки на В. Търновскитѣ
градски училища, 5) благогов. свещен-
никъ Славчо на соборната черква Св. Бого-
родица, 6) благогов. свяц. Димитрий про-
товоатарий отъ черков. Св. Константиний.

Отъ поканенитѣ лица, които ужъ сж при-
сѣтѣвували на 10 февруарий биле баби
или кукони, г-жи или господжѣи съ черно
було на лицето или спуснато къмъ гърба 2
лакѣ, какво иска да каже статюписецъ съ
примечеситѣ си думи врѣхъ облеклото и
възрастьта на хората? дали съ това са на-
мѣрватъ достоивствата на хората? развѣ
като е безъ було и съ мустакъ е преденъ
да обърне обувитѣ на непознатата нему ку-
кона. Порицаватъ ма още нѣколко гражданки,
че сѣмъ ходила съ една отъ настоятелкитѣ
при негово Преосвѣщенство Епископъ Кли-
ментъ, и сѣмъ го била молила да утвърди
кондиката да накара градския сѣвътъ да ми
дадѣтъ канѣнето и столоветѣ си, да накара
епитропитѣ да турятъ по черковитѣ пехър-
ленитѣ ковчези на дружеството „Милосърдие“. Ей
ниско човѣче, ако не ти е било срамъ,
поне, не та ли е грѣхъ да споменувашъ
особи, които не са за твоитѣ уста лжжица;
кондиката на дружеството „Милосърдие“ нѣ-
ма нужа за утвърждение отъ никого, защото
министерството на външнитѣ дѣла и исно
вѣданията ни освободила отъ всѣко утвър-
ждение и контролъ на основание 83 членъ
отъ конституцията. Не сѣмъ искала канѣ-
нето и столоветѣ на градския сѣвътъ, искала
сѣмъ отъ окръжния управителъ двѣ обѣче-
ни дѣски отъ ододелата първа Търновска
камара, натрупани за жалостъ на единъ купъ
на горния катъ въ полицѣята до прозорци-
тѣ изложени на праха и слѣнцето отъ кои-
то дадохъ и на читалището за представле-
ния съ расписка. Колкото заради ковчезитѣ,
подожени на 7-тѣхъ червои въ града ни,
да можахъ самитѣ ковчези да нажатъ какво
пострадаха само отъ рѣцѣтъ на тѣзи ано-
нимни гражданки, като ги носяха въ къщи-
тѣ си и ги връщаха пакъ на мѣстото имъ.
На връщане отъ митрополията не ходихъ
въ дюкѣна на г-нъ Василъ (Бояджията), нѣ
въ къщата му, койго, като преглѣда конди-
ката записа името на г-жата си и добро-
вошно принесъ своята помощъ, и това за
ако ми го приписватъ безименнитѣ граждан-
ки. Уставѣтъ на дружеството ни не исклю-
чава волната помощъ на работницитѣ, камо
ли на бояджия, койго може сто пѣти да
боядиса и самия авторъ на дописката.

Клеветитѣ на анонимнитѣ нѣколко граж-
данки, врѣхъ мене за дѣто сѣмъ знала да
са възползувамъ отъ великия постъ и трѣв-
ванието на поклонницитѣ отъ града ни за
Ерусалимъ. Спорѣдъ длъжността си, посѣ-
тѣхъ съ малката кондина всичкитѣ въ домо-
вѣтѣ имъ, тѣй шото направихъ и въ къща-
та на опозорената въ дописката вдовица, въ
която заварихъ до 10 лица, между които

бѣше и свещеника отъ черквата Св. Кон-
стантинъ. Вдовицата ми отговори, че е вѣд-
вица въ бѣдно положение и че има да вода
сирачѣта, обѣщави отъ баща ямъ и като че
искашъ: подкрѣпление отъ дружеството. Тя
ми рече: „паритѣ ми са 5,500 гроша, нѣ-
ма да ми стигнатъ за изъ пѣтя. Азъ са
помѣчихъ да я отклоня отъ отиванieto и
на поклонение сега, като и представихъ
всичкитѣ трудности, койго ще срѣщне въ
пѣтуванието си съ малки дѣца. Една отъ
присѣтѣвующитѣ ми пришепна, че тѣзи же-
на имала намѣрение да си раздаде дѣцата
по манастиритѣ“ Работа е на опекуна тѣва,
казахъ азъ и, като зехъ збогомъ, отидохъ
си безъ да чуя, нито една оскѣрбѣтена за
себѣ си дума. Въ заключение автора свѣр-
шива дописката си, като ми моли повтор-
телно да напечатамъ устава на дружеството,
който билъ, гола лжжа, да нарека себе си
попечителка и да напиша имената на цѣлия
сѣставъ отъ настоятелството. Анонимнитѣ
гражданки най добрѣ знаятъ, кои влизатъ
въ сѣстава на настоятелството на дружес-
твото „Милосърдие“, или пѣкъ, ако не ги
знаятъ, то могатъ да ги узнаятъ отъ конди-
ката на дружеството.

Евг. А. Д. Кисимова.

Варна 1 Априль 1884.

Г-не Редакторе на в. „Славянинъ“

Извѣстенъ ви е вѣрвамъ въпросъ, съ кой-
то понастоящемъ се занимаватъ вашитѣ ми-
тингаджѣи отсамъ и отвѣдъ Балкана. Цѣл-
га, която тѣ гонятъ обединението на двата
братски народи, т. е. на Сѣвѣрна и Южна
България.

Макаръ до день днешенъ да не е става-
ло дума за митингъ въ нашай градъ Варна
по неизвѣстни причини; но въ послѣднѣо
врѣме не закѣсна думата „митингъ“ отъ да
стане дневенъ въпросъ изъ устаѣ на наши-
тѣ родолюбци.

Дѣз дѣна прѣди митинга распрьснаха изъ
гражданитѣ „призовани каргачки“, на които
съ червени букви бѣше написана цѣлата на
бждѣния митингъ; а прѣди едниотъ день за-
лѣпиха червени обявления, чрѣзъ които се
призоваваха всички Българи отъ града и отъ
окръга интересующи се за сѣдинението да
заповядатъ на 1 априлий слѣдъ Божествен-
ната литургия на митинга въ градското у-
правление.

Г. Т. Поповъ адвокатъ!? заковалъ на
една дълга пържина една дѣска, на нея за-
лепено едно обявление за митинга, придру-
женъ отъ нѣколко отъ сокака — работници, ка-
то прѣдварително ги почерпилъ за да го
слѣдватъ, слѣдъ като обиколиха нѣколко ули-
ци съ грѣмгласното отъ спѣтницитѣ му
„ура“ и съ думитѣ „сѣдинението прави
силата“; не закѣсна да се яви въ градска-
та градина. При влизанието си въдушевенъ
види се отъ предстоящата цѣлъ, и още по-
вече отъ събравшия се народъ, (който бѣ-
ше за любопитство дошелъ да види резултата
отъ комедията), избарбори грѣмгласно: „цѣл-
та е свѣта,“ „народа е съ насъ,“ „сѣди-
нение.о прави силата,“ „викайте бре“ и
гласовѣтъ на спѣтницитѣ му пакъ еквахъ
„ура!“

Слѣдъ не много сѣвѣщане на митинга-
житѣ (грѣба да знаете, че нѣмаше почти
никой отъ нежелающитѣ на сѣдинението, но
да зематъ участие въ митинга), приготвиха
се маса, столове, книги за писане и др.
вужд. и митингажитѣ бѣхъ готови да за-
почнатъ дѣлото си.

Слѣдъ туй г. В. Христовъ са произнесе:
сега прѣдварително да се избѣратъ, едниотъ
прѣдсѣдателъ, едниотъ подпрѣдсѣдателъ, едниотъ
секретаръ и нѣколко члена. И веднага при-
сѣтѣниха за избора. За прѣдсѣдателъ прѣд-
ложиха В. Христова удобри се, за подпрѣд-
сѣдателъ Г. Поповъ удобри се, за секретаръ
А. Савовъ удобри се, тѣй и нѣколко члена,
(сами прѣдлагатъ, сами одобряватъ, сами са
избиратѣ). И така настоятелството бѣше го-
тово, макаръ прѣдварително да си го биле
приготвили, а на глѣдъ изпълниха само една
формалностъ, защото всички одобрявахъ на-
около, но малко познавахъ избирающитѣ.

Прѣдсѣдателъ помоли ораторитѣ!!! да за-
повѣдватъ на катедрата и започнатъ.

Незабавно г. П. Каланджиевъ се мѣрна
на катедрата и се обѣрна къмъ събравшиятѣ,
като расправа за цѣлѣта на митинга, пол-
зата, която ще има България отъ сѣдине-
нието въ политическо — економическо и тър-
говско отношение. На свѣршека послѣдвахъ
многобройни ржкплескания и грѣмгласно
„урра“. Така нѣколко други, съ придрани

гърла, казахъ по вѣщо. Да, и нашия Т. Поповъ не забавя да искаже съчувствието си за съединението и заключи съ думитѣ да живѣе царя Освободителъ!!! „Ура“ пакъ рѣкопласкавня.

Слѣдъ туй г. Каланджиевъ прочете резолюцията отъ митвага, даде се на одобрение — одобри се!

Прѣдседателя попита да е подише ли настоятелството отъ страна на събравшите? Да се подише, чухъ се нѣколко гласове, Прѣдседателя пакъ попита да се прати ли чрѣзъ управителя до министра на иностраннитѣ дѣла? И това се потвърди. Наконецъ послѣдва многогласно „ура“, „ура“, махане на шапки, засѣданието се закри, и комедията се свърши!

Единъ отъ зрителитѣ

До г. Редактора на в. „Славянинъ“.

Г-не Редакторе!

Прочетохъ едно писмо въ в. „Търнов. Конституция“ брой 25 подписано отъ г. Д-ръ К. Иречекъ.

Въ това писмо г. Иречекъ говори, че за да испита редактора на в. „Славянинъ“ да ли помѣстя дописки въ своя журналъ безъ да ознава същността на писанното въ тѣхъ, и заради това г. Иречекъ за опитъ, написалъ една остра дописка противъ себе си съ подписъ „Незнаванъ“ и като редактора на в. „Славянинъ“ ѝ помѣстилъ, г. Иречекъ напълно се увѣрилъ, че това е истинна, както си мислил!

Но да видимъ, кой кого е измамилъ, да ли г. Иречекъ е измамилъ редактора на „Славянинъ“ или г. Иречекъ самъ се е измамилъ съ тѣзи си дописка, както увѣрява въ писмото си до редактора на в. „Търнов. Конституция“ че е негово произведение. Азъ напълно увѣрявамъ г. Иречека, че той като хитрата лесица влѣзва съ двата си крака въ капана, и г. Иречекъ е измаменъ. Кое е подбудило г. Д-ръ К. Иречека да пише противъ себе си и да се унижава въ дописката си толкова, кой е онзи разуменъ човѣкъ, който да туре на челото си не изгладимо пятно, или кой съвѣстенъ човѣкъ ще забие острилото на ножа въ своитѣ гърди и да посегне самъ на себе си, на своя животъ. Разумни и съвѣстни хора това не би никога направили. Ние отъ дописката на Славянинъ въ брой 106 заключаваме, че чужденци авантюристи, които идатъ въ нашето отечество на богата прехрана, безъ да му преносатъ нито най малко полза, а напротивъ пречатъ на нашата свобода, тѣ носели на себѣ си двѣ призвания, щото едното имъ като се очерне предъ народа, изваждатъ на яве другото си име, като нова маска, съ която да покриватъ опетненото си вече лице. Това направи и г. Д-ръ Иречекъ, като си постави име нѣкой си Валентинъ Поповичъ, отъ тамъ хе! нѣкадѣ си изъ предѣлитѣ на Сърбия, Далмация или Босна като неуказва и точно своето отечество, нѣ за тѣхъ отечество е е тамъ, дѣто намѣратъ отъ тѣхъ по глупави хора, на които отъ гърба да се прехранватъ. Ние вече си съставихме това понятие: че билъ ли е той същъ Иречекъ или не, то е за насъ се едно, но глѣдами че подъ това име Иречекъ съставителъ историята за

българитѣ, по преврата съдѣйствуваеме ревностно за потънкването на народната свобода № 404 указъ. Самата му поетжка спрямо свободата на нашето отечество го препоръча, че не е истинна опзи Иречекъ, който пише история на единъ лежащъ подъ гнета на турското деспотическо владение петъ века, и като ученъ човѣкъ, знае чрезъ историята му, неговитѣ 500 годишни страдания и теглила, и вдругъ се спуща да забива ножъ на този измъченъ народъ, който едвамъ виделъ Боже лице именно свобода, тича ревностно да забива въ гърдитѣ му пакъ турския ханджаръ! Идете сега и кажете, че Иречекъ, който и днесъ нахално зема народнитѣ парици 10,000 л. е български доброжелателъ. Редактора на в. „Славянинъ“ не е паразитно животно, като него, нѣ съ своя честенъ трудъ придобива своята храна, като приноси същевременно и полза на своя народъ съ неподкупения свой журналъ, който съществува вече 5 години и се почита отъ цѣлъ народъ.

Толкозъ за сега.

Търново 3 Апрель 1884.

Р.

Заб. р. Ние молимъ и другитѣ си приятели да се произнесатъ върху поетжката на мнѣния историкъ, който е дошелъ въ отечеството ни да хули българитѣ.

До Господина Министра на Правосъдието
Отъ жителитѣ въ гр. Тутраканъ.

Заявление.

Въ брой 7-ий отъ вѣстникъ „Руссе“ прочитаме една дописка отъ гр. Тутраканъ, въ която на дълго и широко се критикува сегашний въ градъ ни съдебенъ приставъ г. Ив. Данчовъ, комуто се приписватъ такива епитети, каквито само хора като дописника „Z“ и редакторитѣ на предметния вѣстникъ „Руссе“ притежаватъ.

Измишно е Г-не министре, да Ви наумѣваме направленията, основитѣ и лицата, които участвуватъ въ редактиранieto му, а не по малко да препоръчваме честността и точното изпълнение служебнитѣ обязанности отъ страна на Ив. Данчева.

Неговитѣ дѣла сж извѣстни на всеки честенъ и добросъвѣстенъ гражданинъ, който е малъ работа съ него.

Отъ стѣпванието му въ тая длъжностъ има вече три години, но до днесъ никой отъ насъ, доподписанитѣ не е намерилъ въ него поетжка такава, каквото се мѣрка предъ затъмнитѣ очи на хора, като скривающии се подъ булото на буквата „Z“ испъденъ по неспособностъ Околийски Началникъ Минковъ.

Като имаме предъ видъ Господине Министре, че съ подобни глупави и лъжовни дописки Вие може да си съставите не добро мнение за човѣкъ, който толкова години изпълнява добросъвѣстно служебнитѣ си обязанности; че съ вземанието имъ въ внимание, се събаря авторитета на единъ честенъ човѣкъ; че дописника (отъ вѣрно мѣсто знаемъ да е Минковъ) е човѣкъ прѣзренъ отъ цѣлото население

Съ настоящето си, Ви молимъ Г-не Министре, да не вземете въ внимание писаното въ тоя вѣстникъ противъ Ив. Данчова като презрѣте и дописника и редакцията на в. „Руссе“, както сж презрѣни отъ всеки честенъ човѣкъ. —

(Слѣдватъ подписитѣ на 310 коренни граждани.)

Тутраканъ 27 Мартъ 1884 г.

Пишатъ ни изъ Варна:

Вчера на 1-ий того тукъ стана отъ консерваторитѣ учреденъ съединенъ митингъ, на когото присѣтствувахъ стотина души, въ това число почти всичкитѣ ученици отъ гимназията, нѣколко гарчугети и евреи, които по случай на празника си, се расхождахъ въ градската градина, гдѣто са държа митинга. За ораторитѣ не питайте, хората се подсмивахъ отъ старна.

Пишатъ ни отъ Ески-Джумая:

Прѣди нѣколко дни трима учители отъ тукашното трикласно училище, отиватъ и тамъ тѣзи господа като се напиватъ скарватъ са и направятъ единъ голѣмъ скандалъ.

Помислите си сега какво въспитание ще дадѣтъ тѣзи учители на дѣцата ни, когато сами имъ даватъ примѣръ на деморализация. (Да вѣрваме ли? р.)

Пишатъ ни изъ Стара-Загора:

Днесъ (1 апрѣль) тукъ въ градъ ни слѣдъ черковенъ отпущъ стана митингъ отъ насѣлението изъ града и отъ нѣколко близки села на тукашната околия; тѣ сж биле свикани отъ нѣкои си агенти — хора на кжситѣ ни дипломати въ страната, тѣй ги тѣлакуватъ тадыва, щото вмѣсто да се оплакватъ отъ силата и отъ закона, който създаде и раскъса Българскій народъ, тѣ са оцлакватъ отъ лицата съставляющии дневний режимъ, а хичъ не виджатъ Берлинскій!

Чудна дипломация! — Когато истича срока на нѣкой управителъ, тогасъ трѣбовало да се вика за съединение!

На 4 того Президентъ-министра г. Цанковъ трѣгналъ изъ София за Русечукъ.

Австрийския полу-официаленъ вѣстникъ „Нова Пресса“ припечаталъ цѣлата уводна статия за съединението, която бѣхме обнародвали въ единъ отъ миналитѣ броеве на вѣстника си и въ която се спомѣнуваше нѣщо за плановѣта на Австрия относительно Македония. Добрѣ е да знажтъ немцитѣ, че въ България сж извѣстни тѣхнитѣ планове.

Консерваторитѣ въ Шуменъ прѣди 5 дни замепили изъ улицитѣ покани, въ които призовавали гражданетѣ на митингъ който цѣлъ да стане на 1 того, да искатъ съединението, нѣ никой не отишелъ и учредителитѣ претърпѣли едно фиаско, като имъ са подсмивало малко и го-

лѣмо. Шуменци разбиратъ, че съ урра! съединение не става, нѣ съ ножъ и пушка, затова сж и стояли на страна. Благоразумието на Шуменци заслужва похвала.

На 4 того престижна въ градъ ни Австрийския престолонаслѣдникъ съ съпругата си. Високитѣ гости бѣхж пренесени съ особенъ параходъ (отъ Българската флотилия) изъ Гюргево право на желѣзницата, отъ гдѣто заминахъ съ особенъ тренъ за Варна. Посрѣщанието както и испрацанието се извърши отъ Военния Министръ г. Кантакузина.

Въ градъ ни при Градското Общинско Управление има назначена една коммисия отъ 3—4 месѣца, на която е възложено да прегледа недоборитѣ и поправи смѣткитѣ на даноплатцитѣ само за въ гр. Руссе; до днесъ обаче тая коммисия, мнозина се чудватъ какъ неможа да си свърши работата, и има ли кой да ѝ контролира, когато до днесъ сж отпуснати 1,600 лева за служащитѣ.

ТЕЛЕГРАММИ.

Търново 3 Апрель 1884 год.

Негово Височество любимия ни Князь, благополучно пристигна и влѣзна въ старата Българска столица часа въ 3 1/2 посрещнатъ отъ множество народъ посрѣдъ овацни и грѣмогласни урра! Посенъ на ръцѣ и се установи въ кжцата на Сарафиди. Народътъ продължава урра! Да живѣе Негово Височество!

Плѣвень 4 Апрель 1884 год.

Помѣстената дописка противъ менъ въ вѣстникъ „Българинъ“ брой 13 отъ Плевненския рушеветчия свѣщенникъ Антония, чиста лъжа. Подробности поща.
Ив. Вацовъ.

ИЗВѢСТИЕ

Кантората на Александра Цвяткова Русчукъ, търси съ добра плата единъ писаръ, който да има добръ и бързъ почеркъ за Кореспондентъ. Прѣдпочита се она, койго е билъ вече въ търговия и познава Французски или Немски языкъ.

Желаящия, ся моли да ся отнесе право до кантората, колкото ся може по скоро и съ подробни свѣдения върху себеси.

Тутраканското Град. Общ. управление ОБЯВЛЕНИЕ

№ 233.

Тутраканското Градско Общ. управление, на основание постановлението си, отъ 17 февруарий подъ № 6 1884 год. има честь да обяви за всеобщо знание на почитаемата публика, че отдава на публиченъ търгъ градското право налага върху портитѣ (Барьерно право.) Желаящитѣ да наддаватъ и наематъ речения налогъ, могатъ да ся явятъ въ помещението на Градското Общинско управление, за да ся запознаятъ съ условията съкий день освѣтъ непосредственитѣ дни сутрина отъ часа 9 до 12, послѣ обѣдъ отъ 2 до 4. Наематъ ще бжде отъ 1 Апрель 1884 год. до 31 Декември 1884 год. окончателно ще ся възложи на 17 Апрель. въ часа 4 по европейски слѣдъ обѣдъ, до 24 часа са допуца караръ зааде, т. е. надаванъ 5 % по вече отъ посѣдната цѣна.

Тутраканъ 3 Апрель 1884.

И. Д. Кметъ на Градското Общин. Управл.

Лясовъ.

Секретаръ: П. Цожевъ.

Руссе скоро-печатница на в. „Славянинъ“